

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3215/2022
30.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина Штрпце, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2292/2022 од 24.05.2022. године, у седници већа одржаној 30.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2292/2022 од 24.05.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

II УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2292/2022 од 24.05.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 234/20 од 12.10.2021. године, тако што се:

а) **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, исплати укупан износ од 14.536,18 динара, и то:

- за март 2017. године износ од 1.676,67 динара,
- за мај 2017. године износ од 1.676,67 динара
- за јануар 2018. године износ од 1.527,23 динара
- за март 2018. године износ од 255,11 динара
- за мај 2018. године износ од 1.527,23 динара
- за јул 2018. године износ од 256,02 динара
- за август 2018. године износ од 1.532,72 динара
- за октобар 2018. године износ од 1.532,72 динара
- за новембар 2018. године износ од 256,02 динара
- за јануар 2019. године износ од 3.748,06 динара
- за мај 2019. године износ од 95,46 динара
- за јул 2019. године износ од 356,79 динара
- за октобар 2019. године износ од 95,46 динара,

све са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, у року од 8 дана од дана пријема отправке пресуде.

б) ОБАВЕЗУЈЕ тужена да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, исплати укупан износ од 6.557,24 динара, и то:

- за март 2017. године износ од 756,72 динара,
- за мај 2017. године износ од 756,62 динара
- за јануар 2018. године износ од 686,70 динара
- за март 2018. године износ од 114,70 динара
- за мај 2018. године износ од 686,70 динара
- за јул 2018. године износ од 114,70 динара
- за август 2018. године износ од 686,70 динара
- за октобар 2018. године износ од 686,70 динара
- за новембар 2018. године износ од 114,70 динара
- за јануар 2019. године износ од 1.679,24 динара
- за мај 2019. године износ од 47,73 динара
- за јул 2019. године износ од 178,40 динара
- за октобар 2019. године износ од 47,73 динара

све са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

в) ОБАВЕЗУЈЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове првостепеног и жалбеног поступка у износу од 71.474,96 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 31.718,69 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

IV ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2292/2022 од 24.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 234/20 од 12.10.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени затев да се обавезе тужена да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, исплати укупан износ од 14.536,18 динара, односно појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, све ближе наведено у ставу првом изреке, одбијен као неоснован тужбени затев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, исплати укупан износ од 6.557,24 динара, односно појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, све ближе наведено у ставу другом изреке и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу

од 27.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Тужена је поднела одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, јер је Врховни касациони суд у више одлука изразио став о праву запослених код тужене на исплату разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди, због чега је применим члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на недоређено време по основу решења тужене од 22.10.2009. године, у звању “виши референт”, распоређен на пословима ... радник, са коефицијентом за обрачун и исплату плате од 8,85. Решењем тужене од 26.03.2019. године тужиоцу је увећан коефицијент на 11,05 са увећањем по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији, на основу Закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Вештачењем је према првој варијанти утврђена разлика између минималне и основне зараде без увећања по Закључку Владе за спорни период од 50% која износи 14.536,18 динара и висина разлике зараде на име тзв. „косовског додатка“ која износи 6.557,24 динара. У другој варијанти вештачења приказан је обрачун разлике зараде коју је тужилац примио са минулим радом и увећањем од 50% на име “косовског додатка” у односу на минималну зараду према ком постоји негативна разлика односно да је зарада коју је тужилац примио већа у односу на минималну зараду за укупан износ од 477.717,69 динара. Тужилац је прецизирао тужбени захтев према варијанти обрачуна висине разлике између минималне зараде и основне зараде тужиоца без увећања по Закључку Владе и висине разлике зараде на име тзв. „косовског додатка“.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су оценили неоснованим тужбени захтев, јер је исплаћена зарада тужиоца, са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. “косовског додатка” по основу Закључка Владе правилно обрачуната и исплаћена у вишем износу у односу на обрачунату минималну зараду, са увећањем по основу минулог рада. Обезбеђеним средствима из буџета и

исплатом у складу са Закључком Владе тужиоцу је исплаћена плата у висини минималне зараде, па тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Основани су наводи ревизије да је овакво становиште нижестепених судова засновано на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 5. став 1. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, број 113/2017, 86/2019) прописано је да се основна плата службеника одређује множењем основице са коефицијентом, а ставом 2. истог члана да службеник остварује право на исплату минималне зараде обрачунате у складу са општим прописима.

Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године предвиђено је да лицима која раде на територији Косова и Метохије припада право на увећање основне зараде за 50%.

Тужиоцу, применом члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе, припада право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу, сходно Закључку Владе Републике Србије број 120- 335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. “косовског додатка”. Према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и право на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. “косовским додатком” у спорном периоду је виша од минималне зараде, али је нижа од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је тужена у обавези да тужиоцу накнади штету у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, јер основна плата запосленог за пуно радно време и стандардни учинак не може бити нижа од минималне зараде. Будући да је тужилац у спорном периоду остварио и право на додатак на зараду сходно Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, који је према налазу вештака био нижи од прописаног, тужбени захтев је основан.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, применом члана 416. став 1. ЗПП, ставом другим изреке преиначио нижестепене пресуде и усвојио постављени тужбени захтев.

Према успеху тужиоца у спору, применом члана 165. ЗПП, Врховни касациони суд је преиначио и одлуку о трошковима првостепеног и другостепеног парничног поступка, па је обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка у износу од укупно 71.474,96 динара и то: за састав тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 9.000,00 динара (18.000,00 динара), за приступ и заступање тужиоца од стране пуномоћника из реда адвоката на једном одржаном рочишту у износу од 10.500,00 динара, за приступ пуномоћника тужиоца на једном неодржаном рочишту у износу од 6.000,00 динара, за трошкове вештачења у износу од 8.000,00 динара, за судску таксу на тужбу и на првостепену пресуду у износу од по 2.743,74

динара (5.487,48 динара), за састав жалбе у износу од 18.000,00 динара и за судске таске на жалбу и одлуку о жалби у износу од по 2.743,74 динара (5.487,48 динара).

Тужиоцу, према успеху у ревизијском поступку, применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка у укупном износу од 31.718,69 динара, и то за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, као и трошкови судске таксе на ревизију у износу од 5.487,48 динара и на одлуку о ревизији у износу од 8.231,21 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судском таксама.

Из наведених разлога, применом члана 165. ЗПП одлучено је као у ставу трећем изреке.

Туженој не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**